

lige Finantslov. Man har fra flere Sider, fra de betydningsfuldste Medlemmers Side, factist anerkjendt dette.

Da den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad) udarbejdede en meget vigtig Landbolov, da sendte han den til Ministeriet med Opfordring til det, om at tage sig af Sagen. Da den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die District (Rosensørn) udarbejdede en Communallov, sendte han den ligeledes til Ministeriet med Opfordring til at bearbejde selve Sagen, og først efter frugtesløse Forsøg i saa Henseende har man her i Thinget behandlet disse Sager, og det ville Alle vide, at, skjøndt disse Forslag vare udarbejdede med en sjelden Dygtighed og gennemgribende Detail, opnaaede de dog ikke den Lykke at blive til Lov. Enkelte vigtige Love, som endelig ere blevne vedtagne, skjøndt de ere fremkomne fra Medlemmer — f. Ex. Dødsstrafloven og Presseloven, — ere tildeels udarbejdede i Forening med Ministeriet eller den Minister, der var nærmest kaldet til at udarbejde dem, og vare saaledes et Fællesarbejde af Rigsdagen og Regjeringen. Fleertallet har i denne Sag ikke blot indladt sig paa at organisere og give et Grundrids til den fremtidige Fællesforsatning, men har endog opstillet flere Alternativer, der ere saa ubestemte, at de see ud, som om de kom fra en raadgivende, ikke fra en lovgivende Forsamling, og give Regjeringen et farligt Raaderum, saa at Rigsdagen ikke selv kan vide, hvorhen dens egne Forslag kunne føre. Vilde man gaae den Vej, maatte man for et slikt Grundrids til Fællesforsatningen heller have udarbejdet selve Fællesforsatningen. Den nævnte Anke rammer tildeels ogsaa det Forslag, der er stillet under Nr. 47, skjøndt det ikke vedkommer selve Fællesforsatningen, men kun den Forsamling, der skal vedtage Forsatningen. Ogsaa der har man indladt sig paa at ordne selve denne Forsamling, skjøndt det aabenbart maatte være Regjeringens Kald at komme med Forslag her til. Denne Stilling, troer jeg, er under alle Omstændigheder mislig. Jeg troer ogsaa, at den maa blive ufrugtbar fra det Dødblik, vi fra den ærede Premierminister have hørt, at han ikke bestemt kan gaae ind paa noget af de

stillede Forslag. Saavidt jeg forstod ham, var det, som er stillet under Nr. 44, det, hvilket han for sit personlige Vedkommende holder sig nærmest til, uden at han dog vil binde Ministeriet dertil. Ifølge min Betragtning af Sagen skal jeg ved de enkelte Forslag kun gjøre en ganske enkelt Bemærkning. Der er under Nr. 50 stillet et Endringsforslag, som er blevet motiveret af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad), i hvilket jeg har deltaget; det gaaer ud paa, at forsaavidt Udvalgets Forslag Nr. 42 maatte vinde Forsamlingens Bifald, det da blev ændret derhen, at istedetfor at de enkelte Forsamlinger skulde vælge Medlemmer til den fælles Forsamling, skulde Medlemmerne vælges for Kongeriget's Vedkommende paa den Maade, hvorpaa Valgene til Folke- og Landsthinget foregaae. Den ærede Ordfører har i Anledning af dette Forslag bemærket, at der ikke er nogen Fare for, at Fleertallet i Forsamlingen skulde ville benytte sin Magt til kun at sætte de Medlemmer ind i en saadan Forsamling, der repræsenterer Fleertallets Anskuelse. Den ærede Ordfører kan vistnok for en Deel have Ret, men ikke ganske, i hvad han har sagt om den Maade, hvorpaa Fleertallet af Rigsdagen har benyttet sin Magt; men seer man hen til Slesvig, det Land, hvorpaa det netop især kommer an, hvor Tydsk og Dansk staae skarpt imod hinanden, da vil den ærede Ordfører vist give mig Ret i, at netop i den Forsamling, der nys har været samlet, har Fleertallet gjentagne Gange næsten ganske udelukket et meget betydeligt Mindretal fra at blive repræsenteret i de vigtigste Udvalg. Vil det nu ikke være Naturligt, om den samme Forsamlings Fleertal, naar det skulde vælge til en Fællesforsamling, tænker som saa: Kongeriget Danmark alene vil sende til Fællesforsamlingen en Flerhed, der maa antages at være Anskuelsen, modsatte dem, vi være; vi maae altsaa lægge sær Vind paa kun at udnævne Mand, der udtale Fleertallets Anskuelse, for at de i Forening med de for Holsteen valgte kunne optræde alle som een mod de Danske (Tscherning: Ja, lad dem det, saa ere de dog ikke nok!). Det er den aldeles naturlige Tingenes Gang. Der synes mig at være en anden Vej,